

gulasele teie üttelda, weel wáhhám sinna, waid iggaford, kui wend wenda tahhab huda ehk nimmetada, siis peab ta sinna asemel ka iggaford wend útlema, ja sellesamma wisi peal peab ka suggulane suggulast iggaford, kus teie ehk sinna tulles õolda, selle järrele nimmetama, kuida ta temmaga suggulane on: kas onno, tãddi, kallimees ehk mu. Kui kaks woórást kokkojuhtuwad, siis teise poolt esimesenne küsminne kohhe se: „Mis on kalli herra auwãárt suggu- wóssa nimmi?“ Teine kostab: „Minno waewalisse ja willetsa liignimmi on se ja se.“ Siis küsitakse ja rágitakse mollemilt poolt weel hulk aega ammetist ja ello- paigast, wannadusfest ja mis weel muud, agga ikka nenda, et se kes küsib ehk rágib, teist iggast küljest õiete úllendab ja kidab, ja ennast jãlle koggoni waeseks, rummalaks ja willetsaks laidab. Terretamissed, woóras- peul kãimissed, tuppã astumissed ja mah- haistumissed, nendel keik ommad seãdused ja arrud.

Usfoseãduš annab lubba ennam kui úhhe naese wótta, agga teised párrast kóssitud nae- sed on tãieste esimesse woimusse ja kãso- al, ja keik lapsed, mis teistest naestest sún- diwad, loetakse esimesse naese lapsiks. Al- lama rahwa keskes ennamiste naesed ostetak- se. Lapsed peawad wãgga karwa peal wan- nematte sanna kuulma ja endid nende ees allandama. Kui poeg teises maias ellab ja isaga kokko tahhab sada, siis peab ta isã tuppã astudes ukse tahha nurka minnema, egga tohhi ennast seãlt enne riwitada, kui isã lubba annab, egga tohhi jãlle ka enne toast wãlja minna, kui isã isse kãsib. Poia moistlikkud wiid ja ausad kómbed ja keik mis temmast kidowãárt, se loetakse isã auuks. Kui úksford úks úllem rigi asjade tallitaja ehk minister keisert pallus, ennese kãddund isãle au-nimmesid anda, siis lastis keiser ministrile kirja anda, kus luggeda olli need sannad: „Nãlg laastas rífi; sinno isã an- dis nãljastele rífi, — suur heateggo! Meie riik olli hukatussesse minnemas: sinno isã